

Matt Mitchell: Ruutin kirjan jälkikorjuu: Ruut ja Jeesus, osa 1

[Matt Mitchell: Gleanings from the Book of Ruth: Ruth and Jesus](#)

Osa 1/4: Ruut 4:1-22

Ruutin kirjan tapahtumat ajoittuvat Tuomarien aikaan, joka oli aika kauheaa aikaa siitä syystä, että ihmiset tekivät tuolloin sellaista, mitä oli heidän mielestään oikein eikä sitä, mikä olisi ollut oikein Jumalan silmissä. Siitä oli vääjäämättömiä seurauksia.

Olemme lukeneet, kuinka eräs mies nimeltä Elimelek lähti vaimonsa ja kahden poikansa kanssa pois Israelista ja muutti asumaan Moabin maahan. Siellä molemmat pojat ottivat muukalaiset vaimot. Sitten kävi niin surullisesti, että kaikki perheen miehet kuolivat. He jättivät jälkeensä kolme leskeä, jotka joutuivat elämään turvattomina.

Noomi päätti lähteä kotiin, koska kuuli, että Jumala oli taas antanut Betlehemin seudulle hyvän sadon. Hänen miniänsä Orpa jäi asumaan sukulaistensa luo Moabin maahan. Mutta Ruut, toinen miniöistä, riippui kiinni Noomissa ja vannoi muuttavansa tämän kanssa Israeliin ja kantavansa huolta anopistaan ja asettuvansa Herran siipien suojaan. Hän osoitti ystävällisyyttä Noomia kohtaan ja hän kääntyi uskomaan Israelin Jumalaan.

Noomi palasi Ruutin kanssa, mutta tunsu jääneensä yksin. Hänestä oli tullut katkera ja hän sanoi lähteneensä rikkaana ja palanneensa tyhjänä.

Mutta olihan hänellä Ruut. Ja Ruut otti riskejä hänen hyväkseen. Ruut lähti urheasti Betlehemin pelloille ja alkoi kerätä tähteitä ohrapeltojen leikkaamatta jääneiltä reunoilta.

Ja hän osui sattumalta(!) peltopalstalle, jonka omisti rehellinen, hyvänluontoinen ja uskovainen mies nimeltä Boas. Ja sattuiapa niinkin onnekkaasti, että Boas oli hänen edesmenneen appensa sukulainen.

Boas kiinnitti huomiota Ruutiin ja Boas osoitti ystävällisyyttä ja myötätuntoa Ruutia kohtaan ja salli hänen jatkaa tähkien poimintaa sekä itsensä että Noomin hyväksi. Pellollaan työtä tekeville naisille hän suositteli kohtelevaan Ruutia hyvin, hän ruokki ja juotti tätä omissa pöydissään, kielsi ketään lähentelemästä Ruutia ja teki hänelle ylimääräisiäkin palveluksia.

Sitten Noomi keksi hullunrohkean suunnitelman, miten hän saattaisi nämä kaksi yhteen. Vaikka suunnitelma oli järjetön, Jumala salli sen toteutua! Niinpä Ruut eräänä yönä lähestyi Boasia puimatantereella, kun kaikki työväki nukkui (siellä alueen laitamilla, missä Boas sattui nukkumaan ja minne Ruutin oli mahdollista mennä). Ja Ruut pyysi Boasia menemään kanssaan naimisiin. Levittämään peittonsa kulmaa hänen ylitsensä. Ottamaan vastuun hänen elatuksestaan ja hänen anoppinsa elatuksesta.

Boas vastasi yllättäen "tahdon". Mutta eräs mutka oli vielä matkassa, yksi este. He eivät voineet mennä naimisiin, koska oli yksi läheisempi sukulunastaja. Hänen kanssaan oli neuvoteltava ennen kuin mistään naimisiin menosta voitiin puhua. Kaikki tämä tuo tarinan siihen, mihin viimeksi jäimme. Luemme siis Ruutin kirjaa luvusta 4.

Yksi asia, josta pidän Ruutin kirjassa, on se, että siitä puuttuu kaikki ihmeet. Tuomarien kirjasta saatoimme lukea, kuinka Jumala teki moninaisia ihmeitä. Mutta Ruutin kirja kertoo enemmän tavallisesta arkielämästä. En ole nähnyt moniakaan ihmeitä elämäni aikana, vaikka uskonkin, että Jumala on tehnyt niitä ja tekee yhä. Mutta useammin käy niin, että Jumala lähestyy minua samalla tavalla kuin hän toimii Ruutin kirjassa. Hän tekee työtä niissä pienissä elämän yksityiskohdissa, jotka yhdessä toimivat minun parhaakseni ja hänen kunniakseen. Siinä minun tehtäväni on vain olla uskollinen ja omistautunut hänelle elämän pienten yksityiskohtien keskellä.

Viimeksi puhuin luonteesta. Sekä Boas että Ruut olivat kumpikin kunnollisia luonteeltaan. Luulenpa, että siinä on "ihmettä" kerrakseen. Boas lupasi ottaa Ruutin omakseen, jos voisi. Hän lupasi tarttua toimeen heti samana päivänä, jos suinkin mahdollista.

Hän osoitti olevansa rehellinen mies ja pitävänsä sanansa. Näyttää siltä, että hän tuskin kävi kotonakaan ennen kuin alkoi hoitaa tätä vaikeaa asiaa.

Ensimmäinen osa tässä sarjassa oli "Ruut ja Noomi". Saimme oppia tuntemaan ihmisiä ja heidän ongelmiaan. Toinen osa sarjasta oli nimeltään "Ruut ja Boas", jossa saimme tutustua tähän hyvään mieheen ja mahdollisesti löytämään vastauksia noihin ongelmiin. Aion kutsua tätä kolmatta osaa nimellä "Ruut ja Jeesus". Ei siksi, että Jeesus olisi ilmestynyt Vanhan testamentin aikaan kuin ihmeen kautta ennen aikojaan. Vaan siksi, että voimme nähdä, miten tämä kertomus yhdistää meidät Jeesuksen elämäntarina. Aikomukseni on löytää kolme eri näkökohtaa sekä Ruutin että Jeesuksen elämästä, jotka hyödyttävät meitä tänään.

Boas meni suoraan kaupunginportin kokouspaikalle ja istuutui sinne. Kun hän näki mainitsemansa sukulunastajan kulkevan ohi, hän puhutteli miestä nimeltä ja sanoi: "Tulisitko tänne istumaan", ja mies istuutui. Ruut 4:1.

Meidän täytyy nyt oppia jotakin siitä, mitä tarkoittaa käsite "sukulunastaja". Kuningas Jaakon käännös puhuu vain sukulaisesta. Toinen käännös puhuu vain lunastajasta. Eräs amerikkalainen käännös puhuu "läheisestä sukulaisesta". Toinen amerikkalainen käännös sanoo "lähin sukulainen". NIV sanoo "huoltajana toimiva lunastaja". Heprean sana "go'el" oli lakitermi, joka kuvasi lähimmän sukulaisen velvollisuuksia pelastaa sukulaisperheen jäsen ahdingolta Mooseksen lain mukaisesti.

Sanaa *go'el* saatettiin käyttää, kun tarkoitettiin:

- suvun jäsenen pelastamista orjuudelta ostamalla hänet takaisin
- sukulaisen tapon johdosta tapahtuvaa oikeuden voimaan saattamista
- auttamista lakiasioissa

Ja joukkoa muita asioita, joihin suvun jäsenet saattoivat sekaantua. Sukulunastajaa siis tarvittiin, kun joku sukulainen piti päästää pälkähästä. He olivat siis suojelijoita, huoltajia ja lunastajia (siis niitä, jotka ostavat takaisin), jotka ylläpitivät sukulaisten toimeentuloa ja turvallisuutta.

Melkoisen vaikea virka. Ja koska elettiin Tuomarien aikaa, eivät kaikki tehneet, mitä heiltä odotettiin. Ja iso kysymys on: mitä Ruutin lähin sukulunastaja aikoi tehdä?

Boas siis meni kaupunginportille kokoukseen ja istui alas. Hän teki tärkeän asian. Se oli samaa kuin mennä kaupungin oikeusistuimeen ja hoitaa siellä asioita julkisesti. "Istuutui sinne" merkitsee, että hän aikoi hoitaa eräitä lakiasioita. Ja kukapa muu tarvittiin mukaan kuin Elimelekin läheisin sukulainen! Boas puhutteli miestä ja sanoi: "Tulehan tänne! Istupa alas!"

On mielenkiintoista, että kirjoittaja ei kerro miehen nimeä. Uskon, että hänen nimensä on jätetty pois tarkoituksella. Jotkin oppineet, joiden tekstejä olen tutkinut, sanovat, että heprean kielen ilmaus, joka on käännetty "ystäväni" (sana ei esiinny suomalaisessa käännöksessä, jossa sanotaan "miestä") tarkoittaa "sejase". Tulisiko "Sejase" tänne!

Tässä kertomuksessa kaikilla on nimi, jopa kuolleilla sukulaisilla. Mutta tällä kaverilla ei ole nimeä. Mahtaako johtua siitäkin, että mies ei ole mitenkään huomattava henkilö? Oli niin tai näin, Boas käsitteli häntä mestarin ottein.

Sitten Boas haki paikalle kymmenen miestä kaupungin vanhimpien joukosta ja pyysi heitäkin istumaan. Kun he olivat istuutuneet, Boas sanoi lunastajalle: "Noomi, joka on palannut Moabin maasta, haluaa myydä veljemme Elimelekin peltopalstan. Siksi ajattelin kertoa sinulle siitä ja tarjota sitä sinulle näiden täällä läsnä olevien sekä kaupungin vanhimpien kuullen. Lunasta se, jos haluat, mutta ellet halua, niin sano se minulle, sillä sinulla on lunastusoikeus, ja minä olen vuorossa vasta sinun jälkeesi." Ruut 4:2-4.

Teeskennelläänpä, että emme tiedä, mitä seuraavassa lauseessa lukee. Jakeissa 2-4 Boas esittelee tilanteen herralle nimeltä "Sejase". Esitys kuulostaa hieman yllättävältä. Tähän mennessä emme ole kuulleet, että Noomilla olisi maaomaisuutta. Ehkä siksi, että juuri tällä hetkellä Noomi ei omista sitä. Hän on leski. Maa kuului Elimelekille, hänen miehelleen. Maa ei luultavasti ollut hänen omaisuuttaan voimassa olleen lain mukaan. Ja kaiken lisäksi se oli luultavasti myyty (tai sen käyttöoikeus oli myyty), kun Elimelek lähti Israelista Moabin maahan.

Muistakaamme, että kaikki maa Israelissa kuului Herralle ja hän jakoi Joosuan kirjassa maan heimoille ja suvuille ja he saattoivat myydä sen käyttöoikeuksia, mutta eivät varsinaisesti myydä maata pois. Ainakin joka 50. vuosi maa palautuisi takaisin oikeille omistajilleen tai heidän perijöilleen.

Mutta kuka oli Elimelekin perijä? Ei kukaan. Ei ollut elossa olevia poikia. Ei ollut elossa olevia pojanpoikia. Oli vain joitakin naispuolisia leskiä, joilla ei ollut juuri mitään laillista tai taloudellista asemaa (omasta takaa - heidän sukunsa määritteli sen). Onko tässä järkeä?

Niinpä Boas sanoo: "Serkku Sejase, Noomi on valmis myymään Elimelekin omaisuuden, voitko sinä ostaa sen takaisin sukuun? Noomi luopuu oikeudestaan pitää sen itsellään ja jonkun sukulaisen täytyy nyt lunastaa se. Sinä olet läheisin sukulainen ja sinulla on ensiosto-oikeus."

(Se, mitä ei ole tähän mennessä sanottu, on jätetty tarkoituksella sanomatta. Se on esillä ja se on julkistakin, mutta Boas ei ole vielä ehtinyt siihen saakka.)

Nyt kaikki ovat korvat höröllä. Aikooko sukulunastaja lunastaa Noomin omaisuuden?

Mies sanoi: "Minä lunastan sen." Ruut 4:4.

Voi ei, mitä se merkitsee Ruutin kannalta? Boas ei ole vielä sanonut kaikkea.

Boas jatkoi: "Samalla kun pelto siirtyy Noomilta sinun haltuusi, sinä joudut ottamaan hoiviisi myös moabilaisen Ruutin, Noomin pojan lesken, jotta vainajan perintömaa pysyisi hänen jälkeläistensä nimissä." Ruut 4:5.

Ei ole ihan selvää, miksi asia oli näin. Tässä vaikuttaa siltä, että lakiin, johon sisältyi *go'el* (sukulunastus) liitettiin nyt laki lankousavioliitosta. Sen mukaan veljen (tai laajemmin ottaen kenen tahansa lähimmän sukulaismiehen) tuli naida veljen leski säilyttääkseen veljensä nimen ja perinnön suvussa. Tai saattoi olla, että oli olemassa jokin etukäteissopimus (josta Boas tiesi), jonka mukaan Noomin tai vielä todennäköisemmin Ruutin avio-oikeus oli sidottu maaomaisuuteen.

Joka tapauksessa Boas sanoo: "Jos tahdot lunastaa, sinun pitää myös mennä naimisiin". Jälleen kaikki nojautuvat eteenpäin kuullakseen, mitä serkku "Sejase" sanoisi:

Silloin sukulunastaja sanoi: "Siinä tapauksessa en voikaan lunastaa sitä itselleni, muuten omien lasteni perintö vähenee. Täytyy sinä lunastusvelvollisuus minun puolestani, minä en siihen pysty." Ruut 4:6.

Sillä tavalla asiat siis ovatkin. Tämä sukulainen ei olekaan sukulunastaja. Hän vain luulee olevansa. Tilanne saattoi olla monimutkainen. Hän saattoi esimerkiksi olla jo naimisissa. Tai hän saattoi olla huolissaan omasta maineestaan. Tällaisesta avioliitosta syntyvä esikoinen saisi kaikki Elimelekin oikeudet. Vain seuraavat pojat saisivat miehen oman perinnön. Entä jos syntyisikin vain yksi poika?

Saattoi olla muitakin syitä. Joka tapauksessa tämä kaveri halusi puhua itsensä ulos tilanteesta.

Israelissa oli entisaikaan tapana vahvistaa jokainen omaisuuden lunastus tai siirto riisumalla jalasta sandaali ja ojentamalla se toiselle osapuolelle sopimuksen merkiksi. Ruut 4:7. (Aika hauskaa. Mietin vaan, pitäisikö meidänkin tehdä näin edelleen? Jim ja Mary Beth, tähän ostitte jonkin maapalan hiljattain? Menittekö paikalle ylimääräisten kenkien kanssa? Ettekö? Itse asiassa kenkien riisumisen perinne oli jo hävinnyt Israelista Ruutin aikana. Sen tähden sitä selitetään tässä.)

Sukulunastaja sanoi Boasille: "Osta sinä se itsellesi", ja riisui toisen sandaalinsa. Ruut 4:8. - Luulen, että hän lähti pois paikalta saman tien.

Silloin Boas sanoi vanhimmille ja koko muulle väelle: "Te olette tänään sen todistajina, että minä lunastan Noomilta kaiken Elimelekille, Kiljonille ja Mahlonille kuuluneen omaisuuden. Lisäksi otan omakseni moabilaisen Ruutin, Mahlonin lesken, jotta vainajan nimi säilyisi hänen perintömaallaan eikä katoaisi hänen sukukunnastaan ja kotikaupungistaan. Te olette tänään sen todistajina." Ruut 4:9-10.

Tämä on meille jokseenkin outoa. Me emme yleensä mene naimisiin tällä tavalla. Mutta haluan korostaa sitä, että Ruut olisi ollut ylionnellinen tästä käänteestä, erityisesti sen vuoksi, että Boas oli niin hyväsydäminen. (jatkuu)

Matt Mitchell

Copyright © 2013 Matt Mitchell. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla pastori Mitchell'in blogista [Hot Orthodoxy](#).

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net